

“La joventut és un do natural, però no intel·lectual”

Quan naix dins de vós la sensació que us havíeu de presentar a les primàries del PSPV-PSOE, apartat com estàveu de les decisions del partit de feia una dècada?

—Al meu partit hi ha uns terminis i unes eines de participació que són les que són, i són ara.

—**Però en quin moment vau proposar-vos de concórrer-hi i quan vau decidir-vos-hi de manera definitiva?**

—Ja fa uns mesos, ja... Des que vaig veure que la cosa no tenia solució. En tot cas, he estat callat, absolutament callat, no he organitzat cap embolic. No poden acusar-me d'haver enredat ningú. Ara que s'ha encetat el meló, però, jo sóc a la finestreta. Simplement això.

—**Abans de l'estiu ja ho teníeu clar, que us presentaríeu?**

—Sí, però ho tenia molt callat, molt.

—**No cal que ho digueu, no.**

—Val a dir que a la meua empresa s'han produït uns esdeveniments que em permeten de fer aquesta passa. Jo no puc abandonar cent famílies... Passa que hi ha hagut una reestructuració, una ampliació de capital mitjançant la qual hi ha accedit un banc potent, he venut una part del negoci, ja fa deu anys que l'empresa roda i l'equip de direcció actual pot caminar tot sol, sense que jo hi siga.

—**Però hi ha aigua, a la piscina on us heu llançat? Heu consultat sectors del partit, heu visitat alguna agrupació? Heu fet cap sondatge?**

—Pel que conec del partit, trobe que hi ha prou aigua per a nedar, vaja.

—**Nedar equival a passar el tall, a reunir un mínim de 4.000 signatures entre els 26.000 militants?**

—D'aigua, n'hi ha prou.

—**Vam entrevistar-vos el juny passat [vegeu EL TEMPS 1.356], i aleshores**

Antoni Asunción, ex-president de la Diputació de València i ex-ministre, opta a les primàries del PSPV-PSOE a la Generalitat. “Alarte és Joan Ignasi Pla II”, diu. Li retreu “inactivitat i manca de comunicació”.

ens vau dir que les eleccions valencianes del 1999, a què us vau presentar com a cap de llista, estaven perdudes abans de començar. Aquestes no?

—Era evident que aquelles eleccions estaven perdudes. Ara, però, han canviat moltes coses. És cert que el PSPV no ha superat el seu sostre [s'ha mogut entre el 34% i el 36% a les tres darreres conteses autonòmiques], però també és cert que el PP té prou forats al seu sostre.

—**El sostre del PP s'eleva més enllà del 53% dels vots. El del 1995, en canvi, era del 43%. El tenen ben alt.**

—Han passat molts anys, des de les eleccions del 1999, quan Eduardo Zaplana va aconseguir de governar una segona legislatura. Avui, el melonar del PP és ben ple de cucs.

—**La imatge del PSOE tampoc no és per fer salts d'alegria. No és el millor moment per a brandar la marca.**

—Madrid no ajuda, no, però alhora hi ha un tedi important envers el PP. En qualsevol cas, la crisi econòmica també

afecta el PP! La crisi no és exclusiva de Madrid. Us n'adonareu només que ajusten el pressupost del 2011... Açò no s'aguanta, ací hi ha moltes factures pendents de pagar. No es recapten prou diners i hauran de fer retallades serioses, cosa que afectarà tothom, començant pels ajuntaments.

—**Fa mesos que Jorge Alarte trepitja les agrupacions, diu que fa “la campanya electoral més llarga de la democràcia”. Potser no ha captivat el votant del carrer, però sí que deu haver recollit el suport de molts militants que abans no s'hi sentien propers. En només quinze dies no podreu fer tota aquesta feina.**

—És clar que no, però hi ha internet, la ràdio... D'eines, en tenim moltes.

—**Teniu una estructura muntada?**

—Sí. Vegem-ho, en tot cas. No vull vendre el peix abans de pescar-lo. Us confirme —hi insisteix— que hi ha prou aigua i desmotivació perquè es desperteren aquells a qui no els havia tocat res, en el repartiment. Els qui tenien alguna cosa estaven molt quietets, però només eren uns pocs. Són molts més, els qui no havien entrat en el repartiment. Estaven ben calladets, ningú no deia ni pruna, però ara, només que ens hem mogut una mica, ixen pertot arreu.

—**Ahir [2 de setembre], hi va haver una unió de forces...**

—...hi va haver un repartiment!

—**Joaquim Puig, referent del sector crític i relacionat amb el lermisme, ha oficialitzat que dóna suport a Alarte.**

—Ha estat un repartiment entre Ximo Puig i Alarte...

—**...que representen dues sensibilitats molt importants del vostre partit. Ni que fora un repartiment, aquest ja beneficiaria a la majoria del PSPV.**

—No! És ací, on hi ha el problema! El repartiment és per a uns pocs! En realitat, s'han repartit allò que els puga tocar a l'oposició, res més.

—**Heu dit que Barack Obama tampoc no tenia el suport de l'aparell i, malgrat això, va vèncer a les primàries demòcrates. Vós, en canvi, ja sou molt conegut dins del partit. No és un retorn al passat, a les velles disputes entre Lerma, Ciscar i Asunción?**

—No. El passat és allò que hi ha ara. Hi ha els mateixos tics al partit, els mateixos que ara fa trenta anys. Només que

et mogues una mica ja et diuen “el candidat de la dreta”. El problema d’aquest partit és que no ha canviat gens, i Alarte tampoc no ho ha fet, sinó que s’ha submergit a la dinàmica que arrosseguem de fa trenta anys! És gent nova amb els vicis de fa trenta anys. Allò de “qui es mou, no ix a la foto” és la constant d’aquest partit. Jo he donat suport a Alarte, li he fet costat de manera discreta, he desitjat que açò funcionara... Però s’ha submergit i ha absorbit el lermisme més profund. Alarte ha passat a ser Joan Ignasi Pla II.

—**Alarte és jove, fa dos anys que és secretari general, ha abandonat l’alcaldia d’Alaquàs i ha anunciat que plegarà si el resultat del 2011 no és sensiblement millor que el del 2007.**

—En un període de rodatge curt, pots confiar-hi, però quan la campanya és llarga i la coneixes de prop, no et queda cap dubte.

—**Què heu detectat, doncs?**

—Inactivitat i manca de comunicació.

—**Heu parlat amb ell, des que és el secretari general?**

—Un parell de vegades.

—**En un debat electoral amb Camps, seria capaç d’arrossegar vots?**

—Cap dels dos no arrossega res.

—**Critiqueu que el PSPV-PSOE ha ja demonitzat la classe empresarial. Des de quan passa això?**

—Són inèrcies. Som un partit d’origen obrerista, la seua base és a l’esquerra, però aquest partit no es menja un torrat. Hi ha classes mitjanes que ens votaven i ara no. No es tracta d’arrapar vots a Esquerra Unida —que només pot fer govern amb nosaltres—, sinó anar pels 150.000 votants del PSOE que ara voten el PP: molt de petit empresari, professionals sense un discurs dogmàtic... L’empresari, l’has de tractar molt bé, l’empresa genera la riquesa! És la funció pública, que viu de les empreses. Són aquestes, que sustenten l’estat del benestar i que generen riquesa! A mi m’ha costat deu anys de consolidar una empresa; en canvi, destruir ocupació és ben senzill. En aquests temes sovint preval la frivolitat.

—**La marca PSOE no és seductora per a l’empresari, en plena crisi.**

—Un partit com el nostre, interclassista, no pot demonitzar l’empresariat.

—**Alarte ho ha fet, això?**

—No ho sé, em pense que no, però cal comptar amb l’empresariat, animar-

BRATISL CAMPES

lo. És com allò d’una feina per a tota la vida, que ja no existirà mai més. Si volem mantenir el nostre estat del benestar, caldrà treballar de valent. Per què no comencem per la despesa pública, per què no en mesurem l’eficiència? Podem suprimir el 30% de la despesa corrent!

—**Penseu que Jorge Alarte ha mirat massa poc els electors moderats? Molts el critiquen tot just pel contrari.**

—La política és allò que sembla. Allò que sembla és allò que és. Si ho és, però no ho sembla, no existeix. És això, que li ha passat a Alarte. La percepció del ciutadà mitjà és d’inactivitat pura, no coneix açò que comenteu ara.

—**Heu parlat amb Francesc Romeu les darreres 72 hores?**

—No.

—**Hi parlareu prompte?**

—En ocasions em truca, o ens enviem algun missatge per telèfon...

—**Us n’ha enviat cap, de suport?**

—Sí... [Riu.] Però això és xafardeig!

—**És interessant. Romeu reuní un suport important de delegats a l’11è congrés i després pactà amb Puig.**

—Parlaré amb ell la setmana entrant.

—**Amb Leire Pajín hi heu parlat?**

—No. Mai no n’hem parlat.

—**A José María, son pare, sí que el coneixeu. Ara bé, no us donà suport a les primàries del 1998.**

—Però em féu costat en ser designat candidat a la Generalitat [Joan Romero, vencedor a les primàries del 1998, dimití poc abans dels comicis del 1999].

—**Antonio Fernández Valenzuela, president de la Diputació d’Alacant quan vós ho éreu a la de València, també feia deu anys que era fora del partit i ara vol aspirar a l’alcaldia d’Alacant. Heu sintonitzat l’estratègia?**

—Fa anys que no parle amb ell, però m’agradaria parlar-hi aquests dies.

—**Què pensarà un alacantí si els possibles candidats socialistes a la Generalitat i a l’alcaldia foren dues persones que ja hi eren fa trenta anys?**

—La joventut és un do natural, però no intel·lectual.

—**“Les mateixes cares de sempre”, deuen pensar ells.**

—D’opcions perquè n’hi haguera més, n’hem donades moltes.

—**Quina opinió teniu de Rafael Blasco, ex-socialista ara conseller del PP?**

—El conec de tota la vida, té una finesa enorme, molt intel·ligent, molt vàlid. Allà on ha estat, ha treballat molt. És un amic i en tinc molt bon concepte.

—**Diuen que és al darrere de la vostra reaparició política...**

—[Riu] ...i de la mort de Manolete!

Victor Maceda